

Antoni Słonimski

(1895-1976)

Nie Wołaj Mnie

Nie wołaj mnie. Przestań. Nie trzeba.
Wróć, do pokoju zamknij drzwi.
Z konającego spływa nieba
Słońce. Ogromna kropla krwi.

Muszę tu jeszcze stać na chłodzie,
Aż mnie obejmie dreszcz i mrok.
Muszę tu stać. Ktoś jest w ogrodzie.
Słyszę westchnienie, szept i krok.

Nie wołaj mnie...

Odejdź od okna. Nie płacz, miła.
Muszę tu stać, aż wzejdzie słońce.
Dawna to sprawa i zawiła
I nie potrzeba żadnych słów.

Nie wołaj mnie...

Woła mnie, wzywa cichym śpiewem
Spoza gałęzi, jak zza krat,
Nabrzmiały łzami, drżący gniewem
Mój własny głos od wielu lat.

Kald ikke på mig

Kald ikke på mig. Lad være. Unødigt.
Vent i stuen bag væg og dør.
Fra den døende himmel flyder
Solen. En vældig dråbe blod.

End må jeg stå her i kulden,
Til jeg favnes af mørke og gys.
Står her og ved, nogen er i haven.
Hører her sukken, hvisken og skridt.

Kald ikke på mig ...

Gå væk fra vinduet. Græd ej, kære.
Stå her jeg må, til nymånen lyser.
Gammel og uklar er denne sag
Og der er ingen brug for ord.

Kald ikke på mig ...

Den kalder mig til sig med sagte sang
Frem bag grenene, som bag tremmer,
Opsvulmet af tårer, skælvende af vrede
Min egen røst efter mange år.

(Oversat efter: „Nie wołaj mnie”)